

Arrest

nr. 169 372 van 8 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 15 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 januari 2011 dient de verzoekster een asielaanvraag in.

1.2. Op 3 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

- 1.3. Bij arrest nr. 65 665 van 18 augustus 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast.
- 1.4. Op 1 juni 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.5. Op 6 juli 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.6. Op 22 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.7. Op 6 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.8. Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.
- 1.9. Op 16 februari 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.
- 1.10. Op 27 februari 2012 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in.
- 1.11. Op 29 februari 2012 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de inoverwegingname van de tweede asielaanvraag.
- 1.12. Op 20 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.13. Op 24 augustus 2012 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.14. Op 25 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekster een beroep in bij de Raad.
- 1.15. Op 25 juni 2013 dient de verzoekster een derde asielaanvraag in.
- 1.16. Op 28 juni 2013 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de inoverwegingname van de derde asielaanvraag.
- 1.17. Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot het intrekken van de beslissingen vermeld in punt 1.14.
- 1.18. Op 1 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard. Op diezelfde dag treft de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekster dient tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad, die het beroep op 3 juli 2015 verwerpt met het arrest nr. 149.124.
- 1.19. Op 28 oktober 2015 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.20. Op 13 november 2015 beslist de gemachtigde dat deze vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 16 december 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.10.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 01.08.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 24.08.2012. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlage) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 01.08.2013 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 13.11.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan. De procedure is derhalve kosteloos zodat er hoe dan ook niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens.

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

“1. De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

“Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 01.08.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 24.08.2012. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor. Het voorgelegde de medisch getuigschrift (en bijlage) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 01.08.2013 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 13.11.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter 3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

De arts-adviseur stelt in zijn advies het volgende:

“Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 28.10.2015 een standaard getuigschrift voor opgesteld door dr. Van Hecke op 13.08.2015. Uit dit medisch getuigschrift en de bijlage d.d. 13.08.2015 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 24.08.2012 waarvoor DVZ op 01.08.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening.”

Verzoekster kan hiermee niet akkoord gaan.

2. Artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt dat de aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk is wanneer [...] “de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk [...]”

Verwerende partij meent dat er in casu geen nieuwe elementen voorhanden zijn. In de bestreden beslissing verengt verwerende partij deze nieuwe elementen tot de medische elementen. Naar alle andere nieuwe informatie en rapporten die verzoekster voorlegt, en waaruit blijkt dat de nodige zorgen in Servië niet toegankelijk zijn voor haar, wordt op geen enkel moment gekeken.

De bestreden beslissing spreekt enkel over het standaard medisch getuigschrift en de bijlage die aan het verzoek tot medische regularisatie werden toegevoegd. De arts-adviseur concludeert dat verzoekster nog steeds met exact dezelfde aandoening kampt. Dit klopt, en wordt ook niet betwist. De nieuwe aanvraag tot medische regularisatie werd dan ook niet ingediend omwille van een gewijzigde gezondheidstoestand, maar omdat er nieuwe informatie voorhanden is waaruit blijkt dat de noodzakelijke zorgen niet toegankelijk zijn in het land van herkomst. Met deze informatie werd op geen enkel moment rekening gehouden in de bestreden beslissing, en verwerende partij laat het na om hieromtrent te motiveren. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom deze nieuwe informatie omtrent de toegankelijkheid van de medische zorgen dan niet relevant zou zijn.

Verzoekster legde de volgende informatie voor in haar meest recente aanvraag tot medische regularisatie:

“Wat betreft verzoeksters’ kansen op de arbeidsmarkt

De medische situatie van verzoekster is er recent op achteruit gegaan. In het psychiatrisch verslag dd. 13 augustus 2015 (zie stuk 2) stelt dr. Van Hecke het volgende onder de titel ‘Huidige evolutie 2015’:

“Stress rond uitwijzing heeft de medische toestand van patiënte slechter gemaakt. Zeer moeilijk slapen, nachtmerries, paranoïde interpretaties. Ze is erg prikkelbaar naar familie toe, heeft alle moed verloren op een leven. Zit vaak voor zich uit te staren. Suïcidaal, uit zeer vaak zelfmoordgedachten, en plannen naar dochter toe.

Dochter (ondertussen 17 jaar) neemt alle zorgen op voor moeder, regelt alles, doet goed op school. Patiënte steunt voor alles op haar, hetgeen zwaar is, vooral emotioneel. Deels komt dit uit angst, dat haar iets zou overkomen, deels omdat ze het leven niet aankan, niet voor zichzelf kan zorgen.”

Verzoekster kan ten gevolge van de verslechterde medische situatie niet langer voor zichzelf zorgen, en steunt volledig op haar minderjarige dochter. Indien men daarbij rekening houdt dat verzoekster binnenkort 60 (!) jaar wordt, is het duidelijk dat ze geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt in haar land van herkomst. Ze zal haar medische zorgen niet kunnen financieren door zelf te werken.

Wat betreft de financiële toegang tot de nodige medicijnen

Verzoekster dient op dagelijkse basis 20 mg. Siprallexa te nemen, en 200 mg. Seroquel.

De Servische overheid stelde een zogenaamde 'positieve lijst' op van medicijnen die gratis zijn voor patiënten. In het medisch advies dd. 29 juli 2013 van de arts-adviseur wordt verwezen naar deze positieve lijst.

De twee medicijnen die verzoekster dient te nemen, zijn echter niet opgenomen in deze positieve lijst (zie stuk 3).¹ Verzoekster zal de kosten dus zelf moeten dragen.

Deze kosten durven al snel oplopen, gezien het feit dat verzoekster deze twee medicijnen op dagelijkse basis dient in te nemen voor een chronische ziekte, en gezien de landeninformatie van Vluchtelingenwerk Vlaanderen²:

"Medicaments are not always available on the market and are expensive, and people often have to buy them on their own, because the list of the medicaments that can be prescribed as charge- free is relatively short (mostly for heart disease and a few chronic diseases, or the most often used medicaments) and if there is a need for any kind of specific pharmacotherapy it could be unavailable for the people, and medicines have to be bought from abroad."

Wat betreft de sociale bijstand in Servië

Het is correct dat verzoekster in aanmerking kan komen voor sociale bijstand, in functie van het familiale inkomen en het aantal personen ten laste. Het getuigt echter van weinig realiteitszin te denken dat verzoekster en haar 17-jarige dochter kunnen overleven van een bedrag tussen de 53,5 en 107,2 euro. Zelfs in een land als Servië, waar de levenskost lager ligt dan in België, is het voor een alleenstaande moeder en haar jonge dochter onmogelijk om van dit schamele bedrag rond te komen, laat staan dat verzoekster zich ook nog eens de noodzakelijke behandelingen en medicijnen zou kunnen veroorloven.

Wat betreft de steun van familie, vrienden en kennissen

Tot slot kan verzoekster niet terecht bij haar familie, vrienden of kennissen voor financiële hulp. In zijn inleidende samenvatting van het dossier stelt de arts-adviseur dd. 29 juli 2013 dat 'er sprake was van een familiale problematiek in het thuisland'. De arts-adviseur haalt deze informatie uit het psychiatrisch verslag van 29 mei 2012 van dr. Van Hecke, dat bij de vorige aanvraag tot medische regularisatie werd gevoegd. In dit attest (en het recentere attest in bijlage 2) staat het volgende te lezen:

"Zij is in kosovo geboren, heeft daar 23 jaar gewoond. Is dan gehuwd, twee kinderen gekregen een zoon en een dochter, is dan met haar gezin in Servië gaan wonen. Haar broer is in haar armen gestorven, moeder van vierde verdieping gevallen. Ze geeft aan dat ze niets had in Servië, haar broer dood, haar zoon naar België (sinds 7 jaar) en haar echtgenoot maakte haar kapot psychisch (mishandeling?)"

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster niet op een sociaal netwerk kan terugvallen in Servië. Haar roots liggen in Kosovo, en haar familie is ofwel overleden, ofwel in België. Op haar echtgenoot kan ze ook niet rekenen, gezien de zware mishandelingen waaraan deze haar heeft onderworpen. Verder kan men ook niet verwachten van kennissen of vrienden dat ze verzoekster opvangen, gezien het feit dat ze kampt met een chronische aandoening en voor langere tijd medicijnen en een behandeling nodig heeft, waardoor de kosten hoog oplopen. Men kan van nietverwanten niet verwachten dat ze deze kosten op zich nemen."

3. Verwerende partij maakte een manifeste inschattingsfout door enkel te kijken naar de medische toestand van verzoekster, en door geen rekening te houden met de nieuwe informatie omtrent de toegankelijkheid van de nodige zorgen in Servië.

Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt nochtans dat ook landenrapporten nieuwe elementen kunnen uitmaken die een nieuwe beoordeling van het dossier rechtvaardigen. In RvV arrest nr. 175 588 van 28 december 2015 concludeerde Uw Raad het volgende (zie stuk 2):

[...]

Verwerende partij interpreteerde artikel 9ter §3, 5° foutief door enkel te kijken naar het standaard medisch attest plus bijlage dat bij de aanvraag tot medische regularisatie werd gevoegd. Verwerende partij ziet over het hoofd dat verzoekster niet enkel dit medische attest voorlegde, maar ook een aantal rapporten en inlichtingen die een ander licht werpen op de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Er is dus wel degelijk sprake van nieuwe elementen, die verzoekster nog niet naar voren bracht. Verwerende partij greep dan ook ten onrechte artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet aan om verzoeksters' aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk te verklaren. Indien verwerende partij meende dat met deze nieuwe informatie, die hierboven geciteerd werd, geen rekening dient gehouden te worden, diende men dit te motiveren, quod non.

4. Door verzoeksters' aanvraag tot medische regularisatie op basis van artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, ondanks het feit dat er wel degelijk nieuwe relevante elementen naar voren werden gebracht in de aanvraag, begaat verwerende partij een manifeste inschattingsfout en schendt ze artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Ten tweede werd ook het zorgvuldigheidsplicht geschonden. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken³. Verwerende partij schonk echter totaal geen aandacht aan de nieuwe informatie omtrent de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in Servië, en besloot op onzorgvuldige wijze tot de onontvankelijkheid van verzoeksters' aanvraag tot medische regularisatie.

Zonder toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling zal verzoeksters' gezondheid er zwaar op achteruit gaan. Een gedwongen terugkeer van verzoekster zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM.

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden. Verwerende partij past artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet toe om verzoeksters' aanvraag onontvankelijk te verklaren, maar rept met geen woord over de voorgelegde nieuwe informatie omtrent de toegankelijkheid van de nodige zorgen, hoewel deze wel degelijk beschouwd kunnen worden als ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag. Dit vormt dan ook een duidelijke schending van de motiveringsplicht.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. In de nota met opmerkingen voert de verweerder de volgende repliek:

"Verzoekster stelt dat verwerende partij de nieuwe elementen waarvan sprake in artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet verengt tot medische elementen. Naar alle nieuwe informatie en rapporten die verzoekster voorlegt en waaruit zou moeten blijken dat de nodige zorgen in Servië niet toegankelijk zijn, zou niet worden gekeken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het begrip "elementen" uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet in dit geval betrekking hebben op een aandoening of een "ziekte" zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet waardoor de ambtenaar-geneesheer zijn onderzoek tot die gegevens kan beperken. De aanvraag kan op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard, wanneer de elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Bij het gebruik maken van voormelde bevoegdheid dient geenszins andermaal een onderzoek te worden gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, doch enkel de elementen die in de aanvragen d.d. 24.08.2012 en 28.10.2015 werden aangehaald te vergelijken.

De ambtenaar-geneesheer ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door in dit verband vast te stellen dat de aandoening zoals beschreven in het SMG en de bijlage van 13.08.2015 in weze niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de aanvraag van 24.08.2012, doch dat het om exact dezelfde aandoening gaat. Dat het om dezelfde aandoening gaat wordt ook uitdrukkelijk erkend door verzoekster in haar verzoekschrift. Er kon derhalve rechtsgeldig worden geconcludeerd dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Voor zoveel als nodig verwijst de Raad naar het arrest van de Raad met nummer 140.863 van 12 maart 2015 dat als volgt luidt:

“In zijn middel beweert verzoeker dat er onzorgvuldig onderzoek werd verricht. Volgens verzoeker wordt in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet geen nieuwe diagnose vooropgesteld, maar enkel gewag gemaakt van “elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag” en dienen “de andere medische aspecten zoals o.a. de medicamenteuze behandeling en alle andere medische elementen vervat in de vraagstellingen van de standaard medische getuigschrift” te worden onderzocht. Verzoeker beweert dat er “drie diverse diagnoses” en “drie diverse medicaties” vermeld werden, doch de Raad merkt op dat verzoeker volstrekt in gebreke blijft om concreet aan te duiden welke elementen niet eerder zouden zijn ingeroepen. Vervolgens stipt de Raad aan dat het begrip “elementen” uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet in dit geval betrekking hebben op een aandoening of een “ziekte” zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet waardoor de arts-adviseur zijn onderzoek tot deze gegevens kan beperken. De Raad stelt vast dat de arts-adviseur geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door in dit verband op grond van het SMG vast te stellen dat er geen enkele nieuwe diagnose werd gesteld en dat de eerder aangehaalde gezondheidstoestand slechts wordt bevestigd, waardoor rechtsgeldig kon worden geconcludeerd dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.”

Zie ook RvV, 19 december 2013, nr. 116.037:

Deze stelling van verzoeksters kan evenwel niet worden gevolgd. Er wordt weliswaar verwezen naar een eerdere beslissing van 19 maart 2012, doch er wordt tevens en op duidelijke wijze gemotiveerd dat uit het bij huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde standaard medisch getuigschrift blijkt dat deze aanvraag steunt op dezelfde (medische) elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en derhalve, op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk dient te worden verklaard. In deze situatie dient geen hernieuwd onderzoek van de medische problematiek in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet plaats te vinden, laat staan dat in deze zin een nieuwe motivering zich opdringt. Door te motiveren in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet wordt ook duidelijk aangegeven op welke grond volgens het bestuur een beoordeling over de grond van de zaak zich niet opdringt. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder wel degelijk een individueel onderzoek van het dossier en zonder dat een louter stereotype motivering voorligt.”

Zie ook: “De Raad herhaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat de door verzoekers aangehaalde elementen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een vorige aanvraag. Deze loutere vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te kunnen nemen, zodat de gemachtigde niet diende na te gaan of er in het land van herkomst de nodige medische zorgverstrekking beschikbaar is.” (R.v.V. nr. 123.086 dd. 25.04.2014)

En RvV nr. 116.037 dd. 19.12.2013:

“Zoals ook reeds werd aangegeven bij de bespreking van de formele motiveringsplicht volstaat de vaststelling dat de situatie voorzien in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingen wet zich voordoet opdat huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, zonder dat nog een toetsing aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet of een beoordeling ten gronde van de aanvraag zich opdringt. Hiertoe dient enkel te worden overgegaan indien nieuwe elementen die niet eerder voorlagen worden aangebracht. Verzoeksters hun betoog betreffende het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij zij stellen dat niet alle componenten van deze bepaling werden onderzocht en evenmin in het licht van alle componenten werd gemotiveerd, is dan ook niet dienstig. In de bestreden beslissing wordt geen standpunt ingenomen met betrekking tot de vraag of tweede verzoeksters medische aandoeningen al dan niet aandoeningen in de zin van artikel

9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitmaken, een appreciatie waar ook enkel de ambtenaar-geneesheer over kan oordelen. Centrale vraag die zich in casu stelt, is of verweerder correct heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van huidig voorliggende aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 28 september 2009 die aanleiding heeft gegeven tot de beslissing van 19 maart 2012. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeksters in het kader van huidig beroep niet op dienstige wijze kritiek kunnen uiten op voormelde beslissing van 19 maart 2012. Indien zij met deze beslissing niet akkoord konden gaan, stond het hen vrij tegen deze beslissing in beroep te gaan. De bevoegdheid van de Raad in huidig voorliggende zaak beperkt er zich toe na te gaan of verweerder al dan niet kon besluiten tot de onontvankelijkheid van huidig voorliggende aanvraag in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.”

Louter ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoekster middels het indienen van een nieuwe aanvraag, d.d. 28 oktober 2015, andermaal kritiek lijkt te willen uiten op het onderzoek naar de toegankelijkheid van de medische zorgen dat door de ambtenaar-geneesheer werd gevoerd in zijn advies van 29 juli 2013, terwijl de beslissing van 29 juli 2015 thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De Raad oordeelde in haar arrest nummer 149.124 van 3 juli 2015 dat de ambtenaar-geneesheer op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze vastgesteld heeft dat de zorgen en medicijnen in het herkomstland voor de verzoekende partij toegankelijk zijn, ook op financieel vlak.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen. Het enig middel is ongegrond.”

3.3. De verzoekster voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling met name artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoekster in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en bijlage) voorlegt dat de reeds eerder in de vorige aanvraag van 24 augustus 2012 aangehaalde medische elementen bevat. De gemachtigde geeft verder aan dat op deze eerder aangehaalde medische elementen reeds uitgebreid werd ingegaan in de beslissing van 1 augustus 2013. Er wordt in de bestreden beslissing tevens verwezen naar een bevestiging van een arts van 13 november 2015 die met een gesloten omslag tezamen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht. De gemachtigde geeft tot slot aan dat hij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren met toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet “indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”. De bestreden beslissing is dan ook uitdrukkelijk gemotiveerd.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De verzoekster betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze

werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De verzoekster betoogt dat de gemachtigde bij het onontvankelijk verklaren van haar aanvraag en bij het toepassen van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, de “*nieuwe elementen*” heeft verengd tot medische elementen. Zij geeft aan dat naar alle andere nieuwe informatie en rapporten die bij de nieuwe aanvraag werden voorgelegd, niet werd gekeken. Hoewel zij erkent dat de nieuwe aanvraag niet is gestoeld op een gewijzigde gezondheidstoestand, wijst zij er op dat deze aanvraag werd ingediend omdat er nieuwe informatie beschikbaar is waaruit blijkt dat de noodzakelijke zorgen niet toegankelijk zijn in het land van herkomst. Deze informatie werd volgens de verzoekster niet in rekening genomen en de gemachtigde heeft nagelaten om hieromtrent te motiveren. De verzoekster meent tevens dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom deze nieuwe informatie omtrent de toegankelijkheid van de medische zorgen niet relevant zou zijn.

Dienaangaande wordt vooreerst opgemerkt dat artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart “*wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling*”.

Aldus wordt in artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet voorzien in de onontvankelijkheid van de nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indien de elementen die ter ondersteuning van de aanvraag werden ingeroepen reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Wat onder de term “*ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag*” moet worden begrepen, wordt echter noch in artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet noch in enige andere wettelijke of reglementaire bepaling verder gepreciseerd. Gelet op het gebrek aan enige nadere precisering ter zake, en gelet op het gegeven dat artikel 9ter, §1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvrager niet enkel alle nuttige en recente elementen dient over te maken aangaande zijn ziekte op zich maar tevens de nuttige en recente elementen aangaande de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst, komt het de gemachtigde toe om aan de term “*ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag*” zoals voorzien in artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet een concrete invulling te geven. De onontvankelijkheidsbeslissing dient op dit punt dan ook afdoende te worden gemotiveerd, derwijze dat de betrokken aanvrager kan nagaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of hij de voorgelegde gegevens correct heeft beoordeeld.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 01.08.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 24.08.2012. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlage) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 01.08.2013 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 13.11.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

De eerste paragraaf betreft slechts een aanduiding van en een parafrasering van de juridische grondslag waarop de bestreden beslissing steunt. In de tweede paragraaf wordt geduid dat de verzoekster in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (met bijlage) voorlegt dat reeds de eerder aangehaalde “medische” elementen bevat waarop reeds in de beslissing van 1 augustus 2013 aangaande de vorige aanvraag uitgebreid werd ingegaan. Hierbij wordt verwezen naar een bevestiging van een arts van 13 november 2015 die in gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht. Deze bevestiging bevat de volgende motieven:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 28.10.2015 en d.d. 24.08.2012 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 28.10.2015 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. V. H. op 13.08.2015. Uit dit medisch getuigschrift en de bijlage d.d. 13.08.2015 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 24.08.2012 waarvoor DVZ op 01.08.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening”.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, waar de motieven van het hiervoor geciteerde advies integraal geacht worden deel van uit te maken, blijkt aldus dat de gemachtigde enkel verzoeksters medische aandoening zoals die blijkt uit het bij de huidige aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift heeft vergeleken met de medische aandoening die bleek uit het bij de vorige aanvraag voorgelegde medisch attest. De gemachtigde oordeelt dat het bij de huidige aanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift (met bijlage) slechts de eerder aangehaalde “medische” elementen bevat en verwijst naar een bevestiging van een arts die stelt dat het om exact dezelfde aandoening gaat als beschreven in het medisch attest gevoegd bij de vorige aanvraag. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de “bevestiging” van de arts, blijkt echter waarom de gemachtigde de informatie betreffende de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot een behandeling in het land van herkomst die de verzoekster in de huidige aanvraag heeft aangebracht niet bij zijn beoordeling heeft betrokken dan wel waarom hij van oordeel is dat deze informatie niet relevant zou zijn ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in haar aanvraag van 28 oktober 2015 nadrukkelijk gevraagd heeft om de aanvraag ontvankelijk te verklaren omdat nieuwe elementen voorhanden zijn die een nieuwe beoordeling ten gronde verantwoorden. De verzoekster zet in haar aanvraag onder meer het volgende uiteen:

“In voorliggend verzoekschrift beroept verzoekster zich niet op elementen, zoals bedoeld in artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, die zij al inriep of had moeten inroepen in een vorige asielpprocedure of een vorig verzoek tot verblijfsmachtiging. [...] Verder wijst nieuwe landeninformatie er ook op dat verzoeksters’ noodzakelijke behandeling niet beschikbaar of toegankelijk is in Servië.

[...]

Voorliggend verzoek om een verblijfsmachtiging toegekend te krijgen is bijgevolg ontvankelijk.

[...]

De dienst Vreemdelingenzaken nam op 1 augustus 2013 een beslissing tot het ongegrond verklaren van de aanvraag tot medische regularisatie, met bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. In het medisch advies van de arts-adviseur dd. 29 juli 2013 wordt erkend dat verzoekster de medische zorgen nodig heeft. De arts-adviseur stelt in zijn advies het volgende:

“[...] Betrokkene neemt Remergon (=mirtazapine) en Seroque (=quetiapine). Ze heeft deze medicatie nodig anders riskeren de klachten te verergeren met zwaardere angsten en het niet meer kunnen functioneren. Ik meen dat een terugkeer mogelijk is op voorwaarde dat de behandeling kan verder gezet worden.”

Vervolgens werd geoordeeld dat de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië.

Ondertussen zijn er echter nieuwe elementen voorhanden, die een nieuwe beoordeling ten gronde van het dossier verantwoorden.

3. Wat betreft verzoeksters' kansen op de arbeidsmarkt

[...]

4. Wat betreft de financiële toegang tot de nodige medicijnen

[...]

5. Wat betreft de sociale bijstand in Servië

[...]

6. Wat betreft de steun van familie, vrienden en kennissen

[...]"

Gelet op het feit dat de verzoekster in haar huidige aanvraag uitdrukkelijk heeft gevraagd om de elementen betreffende haar kansen op de arbeidsmarkt, de financiële toegang tot de nodige medicijnen, de sociale bijstand in Servië en de steun van familie, vrienden en kennissen, als nieuwe elementen in aanmerking te nemen derwijze dat de aanvraag ontvankelijk is en een nieuw onderzoek ten gronde zich opdringt, en bij gebrek aan nadere precisering in artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet omtrent wat dient te worden verstaan onder *"de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag"*, dient te worden vastgesteld dat de motieven die de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing onderbouwen niet draagkrachtig zijn om te besluiten dat *"de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"* derwijze dat *"de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk [dient] te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."* De gemachtigde beperkt zich immers tot de vaststelling dat de medische elementen en de medische aandoening waaraan de verzoekster blijkens het voorgelegde standaard medisch getuigschrift lijdt, de reeds eerder aangehaalde medische elementen betreffen waarop reeds in de beslissing van 1 augustus 2013 werd ingegaan. Hij verzuimt hierbij echter om een standpunt in te nemen omtrent de overige elementen die in de aanvraag nadrukkelijk als nieuwe elementen werden naar voor geschoven en die de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot de benodigde behandeling in het land van herkomst betreffen.

De thans geboden motivering stelt de verzoekster niet in staat om na te gaan of de gemachtigde de voorliggende aanvraag correct heeft beoordeeld in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient derhalve te worden vastgesteld.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De rechtspraak waarnaar wordt verwezen, kent geen precedentenwerking en is dan ook niet bindend, te meer daar niet wordt aangetoond dat thans dezelfde feitelijke omstandigheden zich voordoen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de verweerder niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het gegeven dat verzoeksters aandoening zoals beschreven in de huidige aanvraag exact dezelfde is als deze die werd beschreven in de vorige aanvraag, voldoende is om rechtsgeldig te concluderen dat *"de ingeroepen elementen"* reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag. Waar de verweerder verder stelt dat de gemachtigde bij het toepassen van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet geenszins andermaal een onderzoek dient te voeren naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, merkt de Raad op dat de verweerder hierin slechts kan worden bijgetreden indien blijkt dat *in casu* een correcte toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet werd gemaakt. Echter werd hierboven vastgesteld dat de bestreden beslissing op dit punt niet draagkrachtig en dus niet afdoende is gemotiveerd. Het komt de Raad dan ook niet toe om in de plaats van de gemachtigde te oordelen of de niet-medische elementen al dan niet buiten beschouwing kunnen worden gelaten bij de vergelijking van de elementen die werden

ingeroepen bij de huidige en de vorige aanvraag. De louter ten overvloede gegeven opmerkingen van de verweerder geven tot slot blijk van een *a posteriori* motivering, die echter geen afbreuk kan doen aan het hierboven vastgestelde gebrek in de motivering van de bestreden beslissing.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven dan ook geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

C. DE GROOTE